

“Prijs voor de Vrijheid-laureaat 2011” aan Theodore Dalrymple.

Denktank LIBERA! heeft het genoeg U te melden dat de Prijs voor de Vrijheid 2011 uitgereikt wordt aan Anthony Daniels, beter bekend onder zijn “nom de plume” Theodore Dalrymple. De 62-jarige gepensioneerde psychiater-arts en essayist staat bij de meesten vooral bekend om zijn werk *“Life at the Bottom. The Worldview that makes the Underclass”*, een absolute aanrader én intussen standaardwerk voor conservatieven en “anders-progressieven”.

De Prijs wordt uitgereikt op dinsdag 3 mei te Leuven. Het laudatio wordt uitgesproken door Bart de Wever, lid van het Vlaams Parlement, gevolgd door de klassieke Molinari speech van de laureaat zelf. Meer informatie over deze activiteit verder op deze site.

De keuze voor Anthony Daniels was zeker niet evident. De Prijs voor de Vrijheid- voordien uitgereikt door voorloper Nova Civitas- gaat doorgaans naar Nederlandstaligen. Alain Destexhe vormde hierop in 2006 als (zeldzame) franstalige Belgische klassiek-liberale persoonlijkheid totnogtoe de enige uitzondering. De Prijs is evenwel geen prijs voor de Nederlandstaligheid, maar reflecteert veeleer “bijzondere verdienste in de strijd voor meer vrijheid in onze streken”. Wie Dalrymple’s unieke profiel kent, beseft dat hij helaas (nog) geen nederlandstalige evenknie heeft. De vertaling van enkele van zijn werken naar het Nederlands, alsmede de introductie van de schrijver door Bart de Wever voor Vlaanderen heeft hem evenwel ook op ons maatschappelijke debat invloed gegeven. Deze invloed is des te belangrijker op een moment dat zowel in Vlaanderen als in Nederland het maatschappelijke tij aan het keren is. Nogal wat progressieve waarheden hun uiterste datum van houdbaarheid bereikt lijken te hebben, en Dalrymple verstaat de kunst om enkele van deze dogma’s droogjes te fileren.

Dalrymple spreekt dan ook vanuit een zeer **uitzonderlijk uitgangspunt**. Hij is een psychiater-arts, en heeft gewerkt op verschillende plaatsen over de wereld. Hij boogt als dusdanig over een schat aan persoonlijke observaties, opgedaan in meer dan 30 jaar praktijkervaring, en weet die in internationaal perspectief te plaatsen. Hij valt daarbij niet voor de verleiding de o zo modieuze pose aan te nemen van de Verlichte Internationalist. Met zijn positie van *“hooggekwalificeerd vakman-die-de universiteit-van het-leven -heeft-doorlopen”* vormt hij een authentieke en dus geloofwaardige bron.

Een bron die zich bovendien zeker genoeg voelt van zijn stuk/ **moedig** genoeg is om stellingen te poneren die tegen het mainstream academisch en politiek denken ingaan. In Vlaanderen zou iemand met dergelijke kwalificaties

en inzichten waarschijnlijk zijn mond houden. Ook Dalrymple heeft het in eigen land niet makkelijk gehad (tekenend waren bv. De moeilijkheden om een binnenlandse uitgever te vinden). Het "tegen de stroom ingaan" aspect dwingt respect af. Wie écht voor vrijheid ijvert, dwz in heldere termen, tegen concrete heersende structuren en belangen, betaalt hiervoor meestal een prijs. De "prijs voor de vrijheid"?

Zijn stellingen zijn zoals gezegd erg **relevant voor de Lage Landen**. Net zoals in het VK wordt het academisch-maatschappelijke (en media-) debat nog zwaar getekend door een éénheidsdenken. En dit heus niet alleen bij links. Thema's zoals armoede, criminaliteit, zelfmoord, drugsgebruik worden in onze universiteiten onderwezen als nagenoeg automatische sociologische bijproducten van maatschappelijke keuzes (bv "*kansarmoede* door onvoldoende welvaartspreiding of discriminatie...."), genomen door elites. De idee van de maakbaarheid van een maatschappij vormt een gevaarlijk denkkader voor onze intellectuelen: de rol van de individuele keuze wordt op die manier gemarginaliseerd, de burger kan steeds wel een apologie vinden voor een gebrek aan eigen daadkracht. Dit ondermijnt de voor LIBERA! fundamentele principes als *verantwoordelijkheid en zelfredzaamheid*.

Als mens lijkt Dalrymple ons zelf een soort tegenpool van Rousseau. Dalrymple verdedigt **waarden** als dienstbaarheid en bescheidenheid. Hij **past die ook toe** in zijn eigen leven. Hij profileert zich niet als profeet, filosoof of intellectuele vlaggendrager. Hij heeft ook niet de pretentie universele oplossingen en kant-en-klare recepten aan te brengen voor de maatschappelijke kwalen die hij beschrijft, een bescheidenheid die zijn geloofwaardigheid enkel kracht bijzet. In discussies met tegenstanders durft hij soms wel polariseren, maar hij blijft wel academisch correct. Hij speelt ook steeds de bal, en niet de man, iets wat niet steeds van zijn tegenstanders gezegd kan worden.

Tenslotte, en niet onbelangrijk: hij houdt van no-nonsense helderheid in het debat en heeft een uitstekende zin voor humor. Laat de combinatie van beide nu net het nucleaire wapen vormen tegen de protserige gelijkhebberigheid van sommige maatschappelijke elites. Humor verhoudt zich tegenover ideologische kwakzalverij zoals knoflook tegenover vampiers, en is een niet te onderschatten factor indien het met intelligentie en de nodige zelfspot gepaard gaat. Wie de Prijsuiteiking in 2008 aan Urbanus meemaakte weet wat we bedoelen.

Wie er op 3 mei in Leuven bij wil zijn wordt alvast gevraagd zich tijdig in te schrijven, want de plaatsen zijn beperkt.

Kristof Van der Cruysse, Voorzitter "Libera!"